

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/48/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119304831
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:6119304831.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Bibiana Ťažiarová v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., IČO: 35 724 803, so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: R. U., nar. X.X.XXXX, trvale bytom V., Y. XXX, o zaplatenie 2.730,85 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica, č. k. 9Csp/209/2019 - 134 zo dňa 06. júla 2020, v zamietajúcej časti (výrok III.), na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica, č. k. 9Csp/209/2019 - 134 zo dňa 06. júla 2020 vo vyhovujúcej časti (výrok II). a v závislom výroku IV. o nároku na náhradu trov konania, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu I. inštancie sa v napadnutej vyhovujúcej časti (výrok II.), v napadnutej zamietajúcej časti (výrok III.) a závislom výroku o trovách konania (výrok IV.) r u š í a vec sa mu v tejto časti v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd I. inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 48 eur zastavil, výrokom II. žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 1.612,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne

- zo sumy 20,09 eur od 21.06.2016 do 04.09.2017
- zo sumy 10,09 eur od 05.09.2017 do 24.10.2017
- zo sumy 52,- eur od 20.07.2016 do 24.10.2017
- zo sumy 49,09 eur od 25.10.2017 do 28.11.2017
- zo sumy 32,09 eur od 29.11.2017 do 12.12.2017
- zo sumy 12,09 eur od 13.12.2017 do 22.01.2018
- zo sumy 52,- eur od 20.08.2016 do 22.01.2018
- zo sumy 47,09 eur od 23.01.2018 do 19.11.2018
- zo sumy 37,09 eur od 20.11.2018 do 18.12.2018
- zo sumy 27,09 eur od 19.12.2018 do 21.01.2019
- zo sumy 17,09 eur od 22.01.2019 do 12.03.2019
- zo sumy 2,09 eur od 13.03.2019 do 30.04.2019
- zo sumy 52,- eur od 20.09.2016 do 30.04.2019
- zo sumy 44,09 eur od 01.05.2019 do zaplatenia
- zo sumy 52,- eur od 20.10.2016 do 01.07.2019
- zo sumy 40,- eur od 02.07.2019 do 29.07.2019
- zo sumy 30,- eur od 30.07.2019 do 13.08.2019
- zo sumy 18,- eur od 14.08.2019 do 29.10.2019
- zo sumy 11,- eur od 30.10.2019 do 27.02.2020
- zo sumy 4,- eur od 28.02.2020 do zaplatenia
- zo sumy 52,- eur od 20.11.2016 do zaplatenia
- zo sumy 52,- eur od 20.12.2016 do zaplatenia

- zo sumy 52,- eur od 20.01.2017 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.02.2017 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.03.2017 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.04.2017 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.05.2017 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.06.2017 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.07.2017 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.08.2017 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.09.2017 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.10.2017 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.11.2017 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.12.2017 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.01.2018 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.02.2018 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.03.2018 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.04.2018 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.05.2018 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.06.2018 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.07.2018 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.08.2018 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.09.2018 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.10.2018 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.11.2018 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.12.2018 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.01.2019 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.02.2019 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.03.2019 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.04.2019 do zaplattenia
- zo sumy 52,- eur od 20.05.2019 do zaplattenia a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom III. žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výrokom IV. rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 18,06 %.

2. Rozsudok súd I. inštancie odôvodnil právne aplikáciou § 497 Obchodného zákonníka, § 37 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 5, 6, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 7 ods. 1, 2, § 9 ods. 2 písm., § 11 ods. 2, 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 129/2010 Z. z.“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách účinného v čase uzavretia zmluvy.

3. Vecne argumentoval tým, že z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu vyvodil súd právny záver, že žaloba bola podaná dôvodne len čiastočne. Súd mal preukázané, že Zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, nakoľko právny predchodca žalobcu konal v rámci predmetu svojej obchodnej, resp. inej podnikateľskej činnosti ako dodávateľ v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom žalovaný mal v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka postavenie spotrebiteľa, nakoľko pri uzatváraní a plnení predmetnej Zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a z uvedeného dôvodu je na daný vzťah potrebné aplikovať všetky ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Zároveň súd Zmluvu posúdil podľa príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Z povahy spotrebiteľských zmlúv vyplýva, že nesmú obsahovať neprímerané podmienky, t. j. ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

4. V konaní bolo preukázané, že na základe Zmluvy plnil právny predchodca žalobcu a poskytol žalovanému úver, žalovaný však riadne neplnil v zmysle dohodnutých podmienok a predmetný úver nesplácal. Z uvedeného dôvodu ho žalobca vyzval na uhradenie nedoplatku na splátkach s upozornením, že ak nedoplatok neuhradí, bude oprávnený žiadať zaplattenie celej pohľadávky. Súd však konštatuje, že dohoda zmluvných strán o uplatnení práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka nebola uzatvorená platne, a to pre nedostatok písomnej formy právneho úkonu a pre chýbanie podpisu

konajúcich strán. Súd uvádza, že dohoda o práve veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru je len súčasťou obchodných podmienok právneho predchodcu žalobcu, ktoré však nie sú podpísané zmluvnými stranami a teda netvoria neoddeliteľnú súčasť Zmluvy. Z uvedeného dôvodu sa súd už ďalej nezaoberal, či žalobca dodržal postup upravený ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, t.j. či bola žalovanému doručená výzva pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru. Na základe uvedených skutočností tak má žalobca nárok len na zaplatenie dlžných splátok úveru do dňa podania žaloby, z ktorého dôvodu súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.612,- eur predstavujúcu dlžnú sumu splátok do podania žaloby (t.j. splátok splatných od 20.6.2016 do 31.5.2019) a vo zvyšnej časti žalobu zamietol z dôvodu, že bola podaná predčasne. Súd žalobcovi priznal aj nárok na úroky z omeškania vo výške 5 % ročne, ktorých výška je v súlade s nariadením vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to od splatnosti dlžných splátok v závislosti od čiastočných plnení zo strany žalovaného. Súd jednotlivé čiastočné plnenia žalovaného započítal v súlade so zásadou, v zmysle ktorej ak dlžník neurčí inak, plnením sa uhradí najskôr splatný dlh.

5. Vzhľadom na vyššie uvedené po dôkladnom preskúmaní Zmluvy má súd za to, že obsahuje všetky obligatórne náležitosti požadované právnymi predpismi, a to jednak konečnú splatnosť úveru (je uvedená presným dátumom), ako aj náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, keď pri jej posudzovaní súd vychádzal z eurokonformného výkladu predmetného ustanovenia, podľa ktorého nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach, a teda aby zmluva obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, ako to konštatoval aj Najvyšší súd SR uznesením č. k. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018. Čo sa týka žalovaným namietanému porušeniu povinností žalobcu ako veriteľa upravených v ustanovení § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch súd uvádza, že uvedené porušenie povinností nepovažuje za hrubé, a to jednak s ohľadom na výšku úveru, dobu jeho splácania, príjem žalovaného ako aj na účel úveru. Takisto mal súd preukázané, že právny predchodca žalobcu vykonal dostatočné posúdenie bonity žalovaného, a to dopytmi na Sociálnu poisťovňu, spoločný register bankových informácií (SRBI) a na spoločnosť EOS KSI. Žalovaný namietol aj platnosť rozhodcovskej doložky, súd však uvádza, že medzi účastníkmi Zmluvy nebola rozhodcovská doložka dojednaná.

6. Súd má za to, že odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov žalovanému zo Zmluvy neprevyšuje najvyššiu prípustnú odplatu, keďže v 3. štvrtroku 2014 bola hodnota RPMN vychádzajúc so súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk pre spotrebiteľský úver so splatnosťou od 5 do 10 rokov vo výške 17,33 %, a teda jej dvojnásobok predstavuje hodnotu 34,66 %, pričom RPMN dojednaná medzi účastníkmi zmluvy bola vo výške 20,62 %. Súd konštatuje, že právo žalobcu nie je premlčané, nakoľko od splatnosti dlžných splátok do podania žaloby neuplynula všeobecná trojročná premlčacia doba, keďže do omeškania sa žalovaný dostal so splátkou splatnou v mesiaci jún 2016 (20.6.2016), pričom však žaloba bola podaná dňa 31.5.2019, t.j. pred uplynutím prvej omeškanej splátky. Vo vzťahu k žalovaným namietanému nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd uvádza, že postúpenie pohľadávky je potrebné považovať za platné, nakoľko právny predchodca žalobcu písomne vyzval žalovaného na úhradu peňažného záväzku výzvou zo dňa 26.9.2016, pričom toto omeškanie trvalo dlhšie ako 90 dní, t.j. ako to požaduje ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (zmluva o postúpení pohľadávok bola uzatvorená dňa 9.4.2020). V zmysle vyššie uvedeného odôvodnenia súd síce posúdil zosplatenie úveru za neplatné, výzva na úhradu dlžnej sumy (t.j. zosplatenie úveru) bola zo strany právneho predchodcu žalobcu žalovanému riadne doručená.

7. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, ods. 2 CSP a žalobcovi priznal podľa pomeru jeho úspechu vo veci nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 18,06 %, nakoľko mal vo veci len čiastočný úspech. V zmysle uvedeného bol žalobca úspešný vo výške 59,03 % a žalovaný vo výške 40,97 %, úspešnejší bol teda žalobca, a to v rozsahu 18,06 %, ktorý predstavuje rozdiel medzi úspechom žalobcu a úspechom žalovaného. O výške náhrady trov konania súd rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník, a to po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti podal odvolanie žalovaný. Uviedol, že žalobca EOS KSI SLOVENSKO s.r.o. Bratislava nie je aktívne vecne legitimovaný na vymoženie dlžnej pohľadávky a súd mal žalobu zamietnuť v celom rozsahu ako nedôvodnú. Ako účastníkovi konania sa

mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Ďalej uviedol, že navrhovateľ použil nekalé obchodné praktiky:

- neinformoval spotrebiteľa o dôsledkoch vyplývajúcich z jednotlivých ustanovení zmluvy.
- použil predtlačенú formulárovú štandardizovanú zmluvu.

9. Uviedol, že obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto („každý“) domáha svojho práv na súde. ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná. alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu. ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08) a poukázal na čl. 6 Dohovoru o ľudských právach.

10. Pokiaľ zmluva neobsahuje rozlíšenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky, tak ako tomu bolo v tomto prípade, uvedený nedostatok spôsobuje následok uvedený podľa zákona 129/2010 Z. z.: § 11 ods.1 zákona 129/2010 Z. z. o úveroch- poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa paragrafu 9 ods. 2 písm. a) až l),s),z) a aa).

Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky) jednoznačne vyplýva, že právo banky na postúpenie pohľadávky voči dlžníkovi tretej osobe vznikne až po splnení zákonných podmienok, t.j. omeškanie dlžníka s plnením peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 dní napriek písomnej výzve na plnenie. Účelom uvedeného ustanovenia je ochrana klientov pred postúpením pohľadávky voči nim pred splnením na subjekty, ktoré nepodliehajú dohľadu národnej banky. Zákonné predpoklady na vznik práva postúpiť pohľadávku musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Poukázal na rozsudok KS Banská Bystrica sp. zn. 17Co/390/2016 z 28.06.2017. Navrhovateľ ako inkasná spoločnosť nemá na zosplatnenie úveru bankovú licenciu, pričom konanie inkasných spoločností označili viaceré súdy za protiprávne. Podľa názoru súdov, napríklad Krajského súdu v Bratislave v rozsudku so sp. zn. 6Co/58/2016 a Krajského súdu v Prešove v rozsudkoch so sp. zn. 4Co/145/2014 a 19Co/177/2014, patrí zosplatnenie úveru pod správu úveru, na ktorú však má právo len banka (subjekt s bankovou licenciou). Inkasná spoločnosť, ktorá žiadnu bankovú licenciu nemá, nemá právo úver spravovať a teda ani vyhlásiť jeho mimoriadnu splatnosť. Poukázal na Rozsudok Krajského súdu v Bratislave, spis. zn.6Co/58/2016, Rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 4Co/145/2014, Rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 19Co/177/2014. Súd z úradnej povinnosti preskúmava vyššie uvedené skutočnosti. Súd z úradnej povinnosti prihliada na príslušnú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie a súdov Slovenskej republiky.

11. Pôvodný veriteľ je povinný písomne informovať spotrebiteľa o postúpení pohľadávky do piatich pracovných dní odo dňa postúpenia pohľadávky. Porušenie povinnosti podľa prvej vety je osobitne závažným porušením povinností podľa osobitného predpisu - osobitným predpisom je zákon 250/2007. Napadnutý Rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci pretože:

- a) súd nevykonal dôkazy pre spravodlivé rozhodnutie vo veci
- b) súd nezistil existenciu, či tu právo je alebo nie je
- c) súd neurčil, či je zmluva platná alebo nie
- d) súd nezistil, či ide o spotrebiteľskú zmluvu
- e) súd nezistil, či zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky
- f) súd neurčil, či pri uzatváraní zmluvy boli použité nekalé obchodné praktiky
- g) súd nepreskúmal ex offio zmluvu v súlade so smernicou Rady 93/13/EHS

12. Dáva súdu do pozornosti § 52, §53, §54 Občianskeho zákonníka :

Súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, keď na prejednávajúcu vec neaplikoval ustanovenia o ochrane spotrebiteľa a nezistil, že ide o spotrebiteľskú zmluvu obsahujúcu neprijateľné zmluvné podmienky. Ďalej uviedol, že navrhovateľ použil nekalé obchodné praktiky:

- neinformoval spotrebiteľa o dôsledkoch vyplývajúcich z jednotlivých ustanovení zmluvy.
- použil predtlačенú formulárovú štandardizovanú zmluvu, ktorej obsah bol právnym predchodcom navrhovateľa.

Na základe uvedených skutočností žiada, aby odvolací súd zrušil rozsudok sp. zn. 9Csp/209/2019 Okresného súdu Galanta a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

13. Proti rozsudku súdu I. inštancie v zamietajúcej časti podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

14. Podľa čl. 4 (Záverečné ustanovenia) bod 4.6 Zmluvy č. 1420657743 zo dňa 09.10.2014 (ďalej aj „Zmluva“) „Právne vzťahy neupravené ZoÚ sa riadia OP, VOP, Reklamačným poriadkom, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť ZoÚ, a právnym poriadkom Slovenskej republiky. Dlžník/Spoludlžník sa pred uzatvorením ZoÚ oboznámil s podmienkami Úveru uvedenými vo Formulári pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička, ktorý obdržal pred podpisom ZoÚ. Dlžník/Spoludlžník svojim podpisom potvrdzuje, že bol s príslušnými dokumentmi oboznámený a súhlasí s nimi. Pojmy s veľkým začiatočným písmenom definované v OP a VOP majú rovnaký význam aj v ZoÚ.“

Podľa čl. 6 (Splácanie úveru) bod 6.9 písm. a) a nasl. Obchodných podmienok pre úver - dobrá pôžička účinné od 6.1.2014 (ďalej aj „OP“) „Ak Dlžník/Spoludlžník je v omeškaní s platením čo i len jednej splátky alebo jej časti (...), Poštovka je oprávnená vyhlásiť úver za predčasne splatný. V prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru Poštovka úročí nesplatený úver, a to až do jeho úplného splatenia dohodnutou Úrokovou sadzbou navýšenou o úrok z omeškania, ktorého výška je stanovená v Oznámení o úrokových sadzbách, (...)“

Žalobca v súvislosti s napadnutým rozsudkom poukazuje skutočnosť, že OP boli neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný mal pri podpise Zmluvy možnosť sa s ich obsahom oboznámiť a v prípade, že z ich ustanoveniami nesúhlasil, Zmluvu vôbec nepodpísať. Opačným výkladom by bolo nutné právne uzavrieť, že všetky zmluvy, ktoré hromadne uzatvárajú štátne energetické podniky, banky, mobilní operátori atď. so spotrebiteľmi sú neplatné, pričom je všeobecne známou skutočnosťou (tzv. notorieta), že tieto v súlade s § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka určujú časť obsahu zmlúv aj s odkazom na všeobecné obchodné podmienky, obdobne ako v tomto prípade právny predchodca žalobcu.

Žalobca sa nestotožňuje s tvrdením súdu, že uvedený právny vzťah treba posudzovať podľa ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a preto nemožno časť obsahu Zmluvy určiť odkazom na OP, nakoľko tento inštitút je upravený výlučne v ustanoveniach obchodného práva. Ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka stanovuje povinnosť v prípade konfliktu právnych predpisov prednostne použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka, avšak v žiadnom prípade nesubsumuje úpravu spotrebiteľských zmlúv výlučne pod Občiansky zákonník. Nakoľko možnosť úpravy časti obsahu zmluvy je upravená v Obchodnom zákonníku, použijú sa ustanovenia Obchodného zákonníka.

15. Žalobca na podporu svojich tvrdení poukazuje na Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 22.07.2015, sp. zn. 15Co/110/2015. Podotkol, že žiadna norma spotrebiteľského práva Slovenskej republiky alebo Európskej únie nevyžaduje, aby spotrebiteľská zmluva bola vyhotovená ako jediný dokument, resp. aby každá časť takého dokumentu bola osobitne podpísaná. Možno poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Home Credit C-42/15. V citovanej veci Súdny dvor interpretoval smernicu o spotrebiteľských úveroch, ktorá prikazuje písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súdny dvor v tejto súvislosti judikoval, že pri tejto úprave „zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky [podstatné náležitosti] musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči“.

16. Je teda možné uzavrieť, že to či zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov môže byť tvorená viacerými listinami, právnym putom previazanými komponentmi, ktoré sú spotrebiteľovi odovzdané pred podpisom zmluvy, ako tomu bolo aj v tomto prípade.

17. Na základe vyššie citovaných zákonných ustanovení ako aj zmluvných dojednaní sa žalobca absolútne nestotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku. V predmetnom konaní bolo nesporne preukázané, že žalobca (resp. postupca) a žalovaný sa dohodli na možnosti zosplatenia tak, ako to predpokladá ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Predmetná dohoda je v zmysle Zmluvy platná a účinná, nakoľko žalovaný svojím podpisom potvrdil, že si Zmluvu prečítal, jej obsahu porozumel a preukázateľne s citovaným znením OP súhlasil. Na podporu svojich tvrdení poukazuje žalobca aj na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.09.2018, č. k. 21CoE/62/2017-56. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo nielen predloženými listinnými dôkazmi, ale aj vykonanými skutkovými tvrdeniami preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek

písomnej výzve postupcu v omeškaní a právnomu predchodcovi vzniklo právo požadovať jednorazové splatenie poskytnutých finančných prostriedkov.

18. Právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, čím mu zároveň vznikol voči žalovanému nárok domáhať sa poskytnutých finančných prostriedkov. Žalobcovo právo sa týmto úkonom stalo *actio nata*, pričom v prípade, ak by sa žalobca stotožnil s predmetným odôvodnením rozhodnutia, nebolo by pre žalobcu možné domôcť sa vrátenia finančných prostriedkov poskytnutých dlžníkovi, a to len z dôvodu, že dlžníkom je spotrebiteľ, ktorý napriek vyhláseniu v Zmluve, že porozumel obsahu a významu tam uvedeného textu, predmetné OP nečítal alebo o tomto práve žalobcu z iných dôvodov nevedel. De facto tým súd vytvoril situáciu, ktorou by poprel žalobcovo právo na odstúpenie od takej zmluvy, kedy si druhá zmluvná strana neplní svoje zmluvné povinnosti vyplývajúce z tejto zmluvy, čo žalobca považuje za rozporné s ust. § 506 Obchodného zákonníka.

19. Zároveň tým vzniká situácia, kedy je žalobca oprávnený žalovať dlžné splátky iba jednotlivo, pričom berúc do úvahy premlčaciu dobu jednotlivých splátok (trojročná premlčacia doba pri spotrebiteľoch) ako aj rozpis splátok uvedených Zmluve (dátum prvej splátky: 20.11.2014, dátum konečnej splatnosti: 20.10.2024) by bol žalobca nútený podávať početné žaloby (napr. za splátky z roku 2014 do roku 2017, obdobne od 2017 do 2020 a podobne) za každý okruh splátok, ktorým by hrozilo premlčanie. Vyššie uvedenú situáciu žalobca považuje za absurdnú, pričom v žiadnom prípade nemožno hovoriť o tom, že by takáto situácia pomohla žalovanému - spotrebiteľovi, ktorý pokiaľ by bol v predmetných sporoch neúspešný, bol by povinný uhradiť aj trovy právneho zastúpenia a súdneho konania za každé takéto konanie, čo by neprimerane zvýšilo finančnú aj časovú záťaž žalovaného ako aj žalobcu (a napokon aj samotného súdu). Takýto postup žalobcu, ktorý súd predmetným rozsudkom aprobuje, zjavne nie je záujme žiadnej zo strán a spôsobuje právnu neistotu vzájomnej úpravy zmluvných vzťahov medzi žalobcom a žalovaným, pričom v tomto prípade rozhodne nemožno hovoriť o ochrane slabšej strany. Žalobca preto navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

20. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril tak, že trvá na svojom odvolaní v zamietavej časti rozhodnutia súdu prvej inštancie sp. zn. 9Csp/209/2019 zo dňa 06.07.2020 a stotožňuje sa s predmetným rozhodnutím súdu vo zvyšnej časti rozhodnutia. Navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

21. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu I. inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), po oboznámení sa s obsahom celého spisu dospel k záveru, že rozsudok súdu I. inštancie v napadnutej časti je potrebné zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

22. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vychádzajúc z odvolacej argumentácie uplatnenej žalobcom i žalovaným bolo posúdiť správnosť skutkových a právnych záverov súdu I. inštancie vedúcich k čiastočnému vyhovaniu i čiastočnému zamietnutiu žaloby z dôvodu, že spotrebiteľský úver poskytnutý právnym predchodcom žalobcu žalovanému nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov, avšak k predčasnému zosplateniu nedošlo, nakoľko dohoda o uplatnení práva podľa ust. § 565 OZ nebola platne uzatvorená a žalobcovi bolo možné priznať len splatné splátky z úveru, ktoré neboli žalovaným uhradené. Rozsudok vo výroku I., kde súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 48 eur nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť a nepodlieha odvolaciemu prieskumu.

23. V prvom rade odvolací súd udáva, že obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri ich uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I.ÚS 50/2004).

24. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo strany vyjadrovať k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (I.ÚS 97/1997, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003).

25. Predmetom žaloby žalobcu (po čiastočnom späťvzatlí) bolo zaplatenie 2.385,61 eur s príslušenstvom, v ktorej časti 1.612 eur s príslušenstvom súd vyhovel, keď v danom prípade ide o dlžné splátky úveru do dňa podania žaloby. Podľa názoru súdu prvej inštancie dohoda zmluvných strán o uplatnení práva podľa § 565 OZ nebola uzatvorená platne a to pre nedostatok písomnej formy právneho úkonu a pre chýbanie podpisu konajúcich strán.

26. Podľa rozhodnutia NS SR sp. zn. 2 Cdo 245/2010 „Zmluvné strany musia s týmito obchodnými podmienkami vyjadriť súhlas, a na to, aby boli pre zmluvné strany záväzné, zákon vyžaduje, aby boli stranám uzatvárajúcim zmluvu známe, alebo aby boli priložené k návrhu zmluvy.“

27. Zmluva o úvere nemusí byť uzatvorená v jedinom dokumente. (viď napr. Uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22. februára 2018) V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že v čl. 4.6. - Záverečné ustanovenia - v predmetnej zmluve je uvedené, že právne vzťahy neupravené ZoÚ sa riadia OP, VOP, Reklamačným poriadkom, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť ZoÚ a právnym poriadkom Slovenskej republiky. Dlžník/Spoludlžník sa pred uzatvorením ZoÚ oboznámil s podmienkami Úveru uvedenými vo Formulári pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička, ktorý obdržal pred podpisom ZoÚ. Dlžník/Spoludlžník svojím podpisom potvrdzuje, že bol s príslušnými dokumentmi oboznámený a súhlasí s nimi, za tým nasleduje vlastnoručný podpis žalobcu. Žalobca, na ktorom spočívalo dôkazné bremeno preukázať informovanosť žalovaného o VOP ako aj ich prevzatie žalovaným, toto preukázal predloženými listinnými dôkazmi - zmluvou o poskytnutí úveru, na ktorej žalovaný vlastnoručným podpisom túto skutočnosť potvrdil. Treba tiež uviesť, že uvedené žalovaný počas konania pred súdom prvej inštancie ani nepoprel. Odvolací súd má preto za to, že pokiaľ súd prvej inštancie vyhodnotil dohodu podľa § 565 OZ ako neplatne uzatvorenú a to pre nedostatok písomnej formy právneho úkonu a pre chýbanie podpisu konajúcich strán, tento záver nie je správny a odvolacia námietka žalobcu je dôvodná.

28. Žalovaný ako prvé namietal aktívnu legitímáciu žalobcu, avšak odvolací súd konštatuje, že táto odvolacia námietka nie je dôvodná.

29. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, účinného v čase uzavretia Zmluvy, Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu 87ac) ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť

informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

30. Z obsahu spisu vyplýva, že výzvou na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 31.08.2016 právny predchodca žalobcu v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ upozornil žalovaného, že ku dňu 30.08.2016 je pohľadávka banky vyplývajúca zo Zmluvy o úvere o úvere viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti vo výške 260,59 eur, pozostávajúca z omeškanej splátky vo výške 259,44 eur, poplatkov vo výške 1,15 eur. Právny predchodca žalobcu výzvou zo dňa 26.09.2016 vyzval žalovaného k predčasnému zosplateniu úveru k danému dňu v celom rozsahu z dôvodu podstatného porušenia ustanovenia Zmluva o úveru č. 1420657743 zo dňa 09.10.2014, kde celková výška istiny bola 2.540,61 eur, úrok 340,59 eur, poplatky za upomienky 4,65 eur. Podľa zmluvy o úvere zo dňa 09.10.2014 bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 2.610 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v mesačných splátkach vo výške 52,30 eur v počte 120 eur. Podľa výpisu z účtu žalovaného je zrejme, že žalovaný bol v omeškaný so splátkami od júna 2016.

31. Z uvedeného vyplýva, že právny predchodca žalobcu dodržal postup podľa § 53 ods. 9 OZ pred tým, než zosplatnil celý úver v zmysle ust. § 565 OZ. Rovnako bol dodržaný postup podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keď z vyššie uvedeného je zrejme, že pred tým, než došlo k uzatvoreniu Zmluvy o podstúpení pohľadávky medzi právnym predchodcom žalobcu (Poštová banka, a.s.) a žalobcom (Zmluva o postúpení pohľadávky bola uzatvorená 09.04.2020) bol žalovaný viac než 90 dní v omeškaní s plnením a bol i vyzvaný k plneniu a informovaný o predčasnom zosplatení úveru. Preto námietka žalovaného o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu je nedôvodná.

32. Nedôvodná je i námietka žalovaného v tom, že žalobca ako inkasná spoločnosť nemá na zosplatenie úveru bankovú licenciu, kde odvolací súd udáva, že úver zosplatnil právny predchodca žalobcu (Poštová banka, a.s.).

33. Podľa § 17 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z. z. v rozhodnej dobe, pôvodný veriteľ je povinný písomne informovať spotrebiteľa o postúpení pohľadávky do piatich pracovných dní odo dňa postúpenia pohľadávky. Porušenie povinnosti podľa prvej vety je osobitne závažným porušením povinností podľa osobitného predpisu.

34. Žalovaný poukázal tiež na tú skutočnosť, že pôvodný veriteľ ho mal informovať o postúpení pohľadávky v zmysle zákonnej lehoty. Uvedené však nemá vplyv na aktívnu legitímáciu žalobcu a k vyššie uvedeným námietkam žalovaného odvolací súd dodáva, že žalovaný ani netvrdil a ani nepreukázal, žeby plnil pôvodnému veriteľovi.

35. V ďalšom žalovaný namietal to, že žalobca použil nekalé obchodné praktiky, neinformoval žalovaného o dôsledkoch vyplývajúcich uzatvorenia jednotlivých ustanovení zmluvy, použil predtlačенú štandardizovanú zmluvu, keď ide neplatný právny úkon podľa § 39 OZ. Namietal tiež tú skutočnosť, že zmluva neobsahuje rozlíšenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky, že súd prvej inštancie neskúmal ex offo neprijateľné zmluvné podmienky.

36. Aj keď súd prvej inštancie neuviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia výslovne, že Zmluva o úvere medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je platná, z odôvodnenia rozhodnutia je zrejme, že uvedené posudzoval a skúmal samotnú zmluvu v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka, ako aj Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pričom mal za to, že ide o platný právny úkon až na neplatne dojednané predčasné zosplatenie úveru. Posudzoval aj to, či zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Žalovaný neuviedol, v čom konkrétne použil právny predchodca žalobcu nekalé obchodné praktiky. Uvedené nezistil ani súd prvej inštancie, a pokiaľ nie je zrejme v čom konkrétnom mal právny predchodca žalobcu použiť nekalé obchodné praktiky, uvedené nie je možné ani preskúmať odvolacím súdom. Ako je už vyššie uvedené, odvolací súd má za to, že žalovaný bol informovaný nielen o Zmluve o úvere, ktorú vlastnoručne podpisoval, ale aj o VOP, pričom konkrétne náležitosti zmluvy, ktoré sú povinné v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z. boli individuálne dojednané. Úlohou veriteľa nie je vysvetľovať jednotlivé pojmy zo Zmluvy o úvere a o ich dôsledkoch. Jeho povinnosťou je oboznámiť dlžníka so Zmluvou (jej obsahom) a jej ďalšími súčasťami, čo sa stalo. Preto táto odvolacia námietka, je taktiež nedôvodná.

37. Odvolací súd riešil tiež odvolaním nastolenú otázku, či predmetná zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy - výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

38. Európsky súdny dvor v rozsudku z 9.11.2016 vo veci C 42/15 Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej (ďalej len Rozsudok) konštatoval, že článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 Rozsudku), článok 10 ods. 2 písm. h) stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 Rozsudku). Z článku 10 ods. 2 písm. i) Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku); pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 Rozsudku).

39. V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. sa uvádza, že predložený návrh zákona „je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva“. V závere všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

40. V dôvodovej správe k § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. sa zdôrazňuje zásadný význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má mať dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky). Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

41. Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

42. V rozsudku sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018 v obdobnej veci eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. V predmetnom konaní nebolo sporné, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má všeobecné náležitosti podľa Občianskeho zákonníka. Sporným nebolo ani to, že vymedzuje tiež celkovú výšku úroku, výšku mesačnej anuitnej splátky, počet splátok a termíny splátok. Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Dovolací súd v súvislosti s tým poznamenáva, že aj v zmysle Rozsudku zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky.

43. Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie NS SR uzavrel, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.

44. Zákom č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (medziiným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v Rozsudku. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo - podľa názoru vec prejednávajúceho senátu najvyššieho súdu - možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

45. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu podľa názoru odvolacieho súdu potom predmetná úverová zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch, teda výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a odvolacia námietka žalovaného nie je opodstatnená a dôvodná.

46. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z., Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

47. Súd prvej inštancie síce skúmal ex offio náležitosti Zmluvy o úvere č. 1420657743 zo dňa 09.10.2014 v zmysle zákona č.129/2020 Z. z. a uviedol, že obsahuje všetky obligatórne právny predpismi požadované náležitosti, ale odvolací súd má za to, že nie dôsledne. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zák. č.

129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy medzi stranami sporu bolo treba posúdiť ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

48. Podľa Zmluvy o úvere zo dňa 09.10.2014 je ako celková čiastka úveru uvedená suma 5.825,91 eur. Pri počte splátok 120 a výške mesačných splátok po 52,30 eur (resp. 49 eur bez nákladov spojených s poistením schopnosti splácať úver) suma, ktorú získame násobkom počtu splátok a výšky mesačných splátok nezodpovedá sume uvedenej pod celkovou čiastkou úveru. Keďže ide o povinnú náležitosť zmluvy o úvere, je na žalobcoví, aby ozrejmil akým spôsobom sa jeho právny predchodca dopracoval k uvedenej sume 5.825,91 eur. Nesprávnosť uvedenej položky znamená tú skutočnosť, že zmluva neobsahuje túto náležitosť, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z.

49. Žalobca doposiaľ nešpecifikoval a súd prvej inštancie nezisťoval, či celková čiastka úveru uvedená v zmluve o úvere zodpovedá tej skutočnej. Súd je oprávnený a povinný poskytnúť spotrebiteľovi ako slabšej strane v spore ochranu a môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

50. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v záujme zachovania práva účastníkov konania na riadny dvojinštančný proces so všetkými jeho atribútmi rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil a podľa odseku 2 rovnakého paragrafu i zákona, vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

51. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude opätovne posúdiť nárok žalobcu uplatňovaný žalobou v súlade s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu. Opätovne posúdi tiež náležitosti Zmluvy o úvere v zmysle ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. (aj podľa § 9 ods.2 písm. j) zákona) a ak zistí, že zmluva o úvere neobsahuje obsahové náležitosti, vyzve žalobcu, aby sa k zisteniam súdu vyjadril. Podľa výsledkov vykonaného dokazovania súd vyhodnotí, či pri činnosti žalobcu ako veriteľa v prejednávanej veci (ne)došlo k hrubému porušeniu jeho povinnosti pri overovaní bonity žalovaného ako spotrebiteľa. Povrchné skúmanie schopnosti splácať úver bez údajov o výdavkoch a celkovej sociálno-ekonomickej situácii žalovaného v rozpore s odbornou starostlivosťou je možné považovať za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ v spojení s § 11 ods. 2 druhá veta ZoSÚ, v dôsledku čoho sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca síce doložil výpis z registra klientskych informácií (č. l. 83 a nasl. spisu), avšak bez bližšieho vysvetlenia, keď jeho vyjadrenie k uvedenému (č. l. 80) nie je dostatočné. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že povinnosťou žalobcu v súvislosti so skúmaním bonity žalovaného bolo prihladiť na údaje zistené z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (§ 11 ods. 2 ZoSP), t.j. žalobca tiež uvedie i čo zistil o žalovanom predtým, ako mu poskytol úver vo výške 2.610 eur s dobou splácania 120 mesiacov.

52. Vysporiada sa s námietkami strán a po vykonanom dokazovaní súd vo veci opätovne rozhodne a rozhodnutie v súlade s § 220 ods. 2 a 3 CSP odôvodní. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

53. Senát rozhodol vo veci pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu I. inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde I. inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).
V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).